

[Statsministeren.]

ikke er så store uoverensstemmelser tilbage. Så kunne det måske også tages med i karakteristikken af regeringens evne til at forhandle sig frem.

Endelig vil jeg have lov til at nævne egnsudviklingen, som jeg godt ved at de 2 partier til højre i salen ikke har så særlig stor sympati for. Til gengæld er sympatien ret stor ude omkring i landet, også fra medborgere, der slutter op omkring det konservative folkeparti og partiet venstre — jeg skal undlade at tænke på valgte repræsentanter her i salen i denne forbindelse.

Jeg tror, at egnsudviklingsloven har opfyldt to gode formål, som den også vil opfylde i årene, der kommer. Det ene er, at den som helhed har bidraget til at gøre investeringerne større. Det andet — og det er jo det væsentlige — er, at den har jævnet investeringerne ud over landet i højere grad, end det tidligere har været tilfældet.

Jeg har nok bemærket, at nogle mener, at der nu under den gode økonomiske konjunktur ikke var brug for egnsudviklingen. Jeg forstår betragtningen derhen, at jo bedre den økonomiske konjunktur er, jo højere bliver beskæftigelsen også i det, vi har kaldt arbejdsløshedsøerne og de tilbagestående områder. Men jeg må dog føje til, at i disse egne er der stadig nogen arbejdsløshed, og netop på den økonomiske baggrund, vi har, er det måske muligt at komme dette problem helt til livs i forbindelse med den overflytning af arbejdskraft, som jo også finder sted under den gode konjunktur.

Nu kan det være, at det ærede medlem hr. Poul Møller ikke tænkte på investeringen, da det ærede medlem talte om borgernes udfoldelse, men på borgernes forbrug. Må jeg hertil sige, at det samlede forbrug herhjemme i de sidste 2 år alt i alt vel er øget med 15 pct.; det er en forbrugsstigning inden for et så kort tidsrum af så stort omfang, at vi vist skal meget langt tilbage for at finde magen til det. Jeg nævner det allerede nu, for det har jo sin betydning for den økonomiske politik, der skal føres. Særlig når man kritiserer os for — og det gjorde jo også andre ordførere — at folk ikke har det så godt, som de kunne have det, vil jeg sige, at der er jo ikke tale om, at man vil gennemføre voldsomme for-

brugsnedskæringer. Det, der kan være tale om, er, om takten i forbrugsstigningen er ved at blive for stærk.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremførte i denne forbindelse et par ejendommelige betragtninger. Den ene var, at når det gik bedre — og der lå altså i det ærede medlems ord en erkendelse af, at det gik bedre — måtte folk have bedre råd til at klare deres egne sociale problemer. Men samtidig siger det ærede medlem — og for øvrigt de 2 partier — at på grund af de meget høje skatter, som regeringen har udskrevet, går det så dårligt her i landet. Hvordan rimer det nu sammen?

Det, der er tale om, er vel, at motiverne til fælleserklæringen af 4. oktober allerede i væsentlig grad er forældede. Men det kan være rigtigt, at der må være en sammenhæng mellem forbrugsstigningen og så den socialpolitik, der skal føres. Denne sammenhæng har regeringen også givet udtryk for; den er baggrunden for, at vi har foreslået og fået gennemført — og i en række tilfælde jo med tilslutning fra både partiet venstre og de konservative — forbedringer på forskellige sociale områder.

Det viser sig altså her, at i praksis er man ikke helt uenig med regeringspartierne i, at større velstand også må betyde noget større udgifter til velfærd for en lang række grupper, som ikke har mulighed for på anden måde at få del i velstandsstigningen. Jeg tænker her på forbedringen af folkepensionen, invalidepensionen, arbejdsløshedsunderstøttelserne — som de to partier jo ikke ville være med til — sygekasselovgivningen, som jeg ikke behøver at kommentere mere, forbedringen af forskudsvis udbetaling af underholdsbidrag til enker o. s. v.

Der er altså her — det skal fuldt ud indrømmes det ærede medlem hr. Erik Eriksen — en væsentlig forskel mellem regeringens syn på socialpolitikken og så partiet venstres, der øjensynlig har nærmet sig de konservatives. Men det, der er det afgørende, og som jeg egentlig havde ventet der var fremført et par bemærkninger om her i dag, er jo det forskellige syn på penge- og finanspolitikken, som er kommet til udtryk, det forskellige syn, som regeringen og de to oppositionspartier har. Man fastholder i dag fra oppositionens side, at det ikke alene var rigtigt den 4. oktober 1959